

нестабільністю в державі, перешкоджає залученню необхідного обсягу засобів в економіку країни.

З цього випливає, що, по-перше, внутрішні інвестиції не можуть помітно впливати на українську економіку в зв'язі з їх недостаточними обсягами.

По-друге, високий інвестиційний ризик в Україні обумовлює незначительне довіряє західних підприємців. Те ж саме з іноземних інвесторів, хто вже прийшов на її внутрішній ринок, не поспішає вирішувати проблеми і завдання своїх українських партнерів.

На сьогоднішній день в Україну поступає менше кількість іноземних інвестицій навіть порівняно з найближчими країнами Східної Європи. Такі висновки підтверджуються результатами різних експертних оцінок. Примітним є падіння інвестиційного рейтингу нашої держави, поряд з покращенням економічного положення її потенціальних конкурентів на світових ринках (багатьох центрально- і східноєвропейських країн).

Однак, незважаючи на складившуся ситуацію в країні і проблеми в економіці, в Україні вдасться утримувати інвестиції і навіть залучати нові.

Таким чином, для підвищення інвестиційної привабливості України необхідна чітка державна політика відновлення інвестиційних ресурсів, їх концентрація, стимулювання вітчизняних і залучення іноземних інвесторів.

Сергієнко М. О.
ХНЕУ ім. С. Кузнеця

БІДНІСТЬ В УКРАЇНІ: ПРИЧИНИ ТА ШЛЯХИ ПОДОЛАННЯ

Однією з головних глобальних проблем у світі є проблема бідності. Рівень бідності – це частка населення, що живе нижче національної межі бідності, під якою розуміють дохід нижче прожиткового мінімуму, який не дозволяє покривати вартість споживчого кошика. У багатьох розвинених країнах бідними вважаються люди з доходом в розмірі 40–50% від середнього доходу по країні. За оцінками Світового банку, загальна кількість бідних, тобто осіб, які живуть менш ніж на 2 дол. на день, становить у світі 2,5–3 млрд. людей. У тому числі загальна кількість людей, які живуть у надзвичайній бідності (менш ніж на 1 дол. на день) – 1–1,2

млрд. людей. Іншими словами, 40-48% населення світу – бідні, а 16-19% – надто бідні.

В Україні на даний час значна частина населення перебуває за межою бідності або близько до неї. Про це свідчать низька якість раціону харчування, відтік громадян за межі країни, низька народжуваність, висока захворюваність і смертність, незадоволеність загальноекономічною ситуацією і своїм матеріальним становищем. Крім того, з 1 вересня 2015 р. прожитковий мінімум в Україні становить 1330 гривень, тобто майже на межі бідності. За даними ООН, за межою бідності проживає більше 80 відсотків українців. Значна частина населення України стала біднішою через інфляцію, втрату роботи або необхідності бігти від збройного конфлікту на сході країни.

Основною підставою для цього є від'ємні темпи динаміки базових показників економічного зростання: ВВП та ВВП на душу населення. Так, за даними Світового банку, в поточному році ВВП України впав на 12%. У період з 2013 по 2015 рр. ВВП в дол. на душу населення скоротився в 2,1 рази, тобто всього за два роки більш ніж у два рази.

Таким чином, у порівнянні з іншими країнами, в 2015 р Україна за рівнем економічного розвитку стане в один ряд з бідними країнами світу. З урахуванням очікуваного падіння у 2015 р., ВВП у порівнянних цінах повернеться на рівень кінця 2004 – початку 2005 рр. Можна говорити про втрату цілого десятиріччя для економічного зростання.

Отже, можна сказати, що Україна знаходиться в досить тяжкому стані, тому найважливішим фактором вирішення проблеми бідності є економічне зростання, оскільки воно призводить до збільшення валового національного доходу, за рахунок якого формується фонд споживання. У той же час, у боротьбі з бідністю важлива і державна допомога, хоча її збільшення веде до зниження гостроти проблеми, але не до її вирішення. Як показує досвід розвинених країн, на тлі зростання цієї допомоги може зрости так звана застійна бідність тієї частини працездатного населення, яка зневірилася знайти роботу і тому психологічно орієнтована лише на допомогу держави. Як наслідок, адресні виплати допомоги бідним повинні супроводжуватися комплексом соціально-економічних заходів, націлених на їх залучення в трудову діяльність.